

7. Maj 1937 om Naturfredning § 24 bemyndiget til at fastsætte Bestemmelser til Forebyggelse af Brandfare, ulovlig Jagt og Skovtyveri og til Beskyttelse af nye Kulturer, Enge og Græsgange m. v. samt af Vildt og til Ordens Overholdelse i det hele. Overtrædelse medfører Bødestraf.

Da der paa visse af de under nærværende Lovforslag omfattede Arealer kan ventes samlet et betydeligt Antal Mennesker paa et snævert Omraade, vil det, saavel af Hensyn til Friluftslivets Deltagere som af Hensyn til de omboende og det Publikum, som færdes i Naturen for at søge Ro og Rekreation, være paakrævet at opnaa Hjemmel til Rastsættelse af Bestemmelser svarende til de ovennævnte samt til Sikring af hygiejniske Forhold. Der søges tillige tillagt de ansatte Opsynsmænd en lignende Ret til at foretage Anholdelse, som ved Naturfredningslovens § 24, Stk. 3, er tillagt visse Skovejere og disses Personale.

Til §§ 12 og 13.

Da det drejer sig om Udflygtsstier, der ikke i første Række tjener til Opfyldelse af stedlige, trafikale Formaal, men først og fremmest tænkes anlagt for at fremme Mulighederne for Befolkningens Friluftsliv

ved at føre den til eller gennem Egnens naturskønne Steder paa Cykle eller til Fods, findes det naturligt ogsaa for disse Stiers Vedkommende at bygge paa Indstillingen fra de i § 2 omhandlede Udvalg. Det bemærkes herved, at der, jfr. Udtrykket „særlige Udflygtsstier“ er tænkt paa Stier i egen Tracé, idet Stier langs offentlige Veje maa udføres af vedkommende Vejmyndigheder efter de almindelige Regler. Selve Anlægget af de i dette Lovforslag omhandlede Udflygtsstier er foreslaet udført ved vedkommende Byraads (Kommunalbestyrelses) og Amtsraads Foranstaltning, og det er foreslaet, at den fremtidige Vedligeholdelse skal paahvile den Kommune, hvori Stien er beliggende. Den fornødne Ekspropriation vil formentlig som Regel kunne foregaa efter de for Bygader og Landeveje gældende Bestemmelser, men i Tilfælde, hvor dette ikke skønnes rigtigt, foreslaas Reglerne i § 4 bragt til Anvendelse. Da det drejer sig om Stier, hvis Formaal i adskillige Tilfælde ikke først og fremmest refererer sig til den Kommune, hvorigennem de fører, findes det rigtigst at den Udgift, der ikke bæres af Statskassen, fordeles paa Kommuner, der skønnes at have særlig Interesse i Anlægget; dette Princip følges jo i Almindelighed paa Naturfredningens Omraade.